

ler udgøre et supplement) til sådanne branchefastsatte regler.

I tilfælde af sammensatte rådgivningsydelser, hvor det kan give anledning til tvivl, om hovedydelsen er juridisk rådgivning eller anden rådgivning, må der ved afgørelsen af, om loven finder anvendelse, anlægges en konkret og samlet vurdering af den rådgivning, der ydes. I tvivlstilfælde kan det også indgå i vurderingen, hvordan rådgiveren markedsfører sig samt rådgiverens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund.

Som anført ovenfor i afsnit 4.2.1. forudsættes dog, at der anlægges en bred forståelse af begrebet juridisk rådgivning. Den betegnelse, hvorunder rådgivningsvirksomheden drives, vil således ikke i sig selv være udslagsgivende.

4.3. God skik for juridisk rådgivning

4.3.1. Som anført ovenfor under afsnit 3 har arbejdsgruppen vedrørende juridisk rådgivning mv. drøftet en række eksempler på, hvad god skik regler bør indeholde.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens anbefalinger om, at der fastsættes regler om god skik i en bekendtgørelse. Justitsministeriet finder det dog rigtigst, at der i selve loven angives en overordnet norm for god skik for juridisk rådgivning.

I lyset af de høringsvar, der er modtaget vedrørende det lovudkast, som blev sendt i høring i januar 2005, jf. afsnit 1.1., finder Justitsministeriet endvidere, at de mest centrale regler om indholdet af god skik – for at fremhæve disse reglers betydning – bør angives i selve loven, jf. nærmere nedenfor afsnit 4.3.2.-4.3.5.

Herudover vil der skulle fastsættes yderligere regler om indholdet af god skik for juridisk rådgivning i en bekendtgørelse udstedt i medfør af loven. Justitsministeriet vil inddrage Forbrugerombudsmanden i udarbejdelsen af de administrative regler om god skik for juridisk rådgivning.

Ifølge forslaget til den i loven angivne hovednorm for god skik skal den, som erhvervsmæssigt yder juridisk rådgivning, udvise en adfærd, som er i overensstemmelse med god skik for juridisk rådgivning. Rådgiveren skal herunder udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og i overensstemmelse med, hvad berettigede hensyn til klientens tarv tilsiger. Rådgivningen skal ydes med den fornødne hurtighed.

Bestemmelsen svarer delvist til reglerne om god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

4.3.2. Efter forslaget vil loven indeholde regler om, at aftaler om juridisk rådgivning skal udarbejdes skriftligt. Dette indebærer, at der skal indgås en aftale mellem rådgiveren og kunden før rådgivningen ydes, ligesom der yderligere er et krav om skriftlighed med hensyn til denne aftale. Det følger desuden af forslaget, at rådgiveren ved aftalens indgåelse skal oplyse, om vedkommende er ansvarsforsikret.

Justitsministeriet er i den forbindelse enig med arbejdsgruppen i, at der ikke bør stilles krav om en obligatorisk ansvarsforsikring til dækning af det økonomiske erstatningsansvar, som måtte opstå i forbindelse med juridiske rådgiveres virksomhed.

Justitsministeriet har drøftet problemstillingen vedrørende et eventuelt krav om en obligatorisk ansvarsforsikring med forsikringsbranchen.

Branchen har i den forbindelse peget på, at indførelse af lovpligtige ansvarsforsikringer har som konsekvens, at forsikringsselskaberne får en afgørende indflydelse på tilgangen til – og reguleringen af – det pågældende marked.

Særligt for så vidt angår juridisk rådgivning har forsikringsbranchen oplyst, at erhvervsansvarsforsikringerne almindeligvis relaterer sig til bestemte professioner, f.eks. advokater og revisorer, hvor der er tale om en egentlig professionsstand med tilsyn, uddannelsesmæssige krav, disciplinærsystem mv. Branchen af juridiske rådgivere vil muligvis komme til at bestå af rådgivere med meget forskellig uddannelsesmæssig og faglig baggrund, og det vil derfor formentlig ikke være muligt for forsikringsselskaberne at lave en standardiseret ansvarsforsikring på området. Adgangen til – og prisen for – at tegne ansvarsforsikring vil således skulle afgøres efter en helt konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Forsikringsselskaberne vil formentlig være ganske tilbageholdende med at tegne forsikringer på dette marked, og reel vil en række juridiske rådgivere, herunder navnlig rådgivere uden juridisk uddannelse, muligvis aldrig kunne tegne en forsikring, og denne gruppe vil som følge heraf være afskåret fra at operere på markedet. For andre grupper må det antages, at præmien kan blive så høj, at også disse grupper i vidt omfang vil være afskåret fra at udbyde juridisk rådgivning.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at et krav om en ansvarsforsikring i praksis vil kunne afskære en række rådgivere fra adgangen til at praktisere på dette område og derved i realiteten begrænse adgangen til markedet. Hensynet til beskyttelsen af aftagerne af den juridiske rådgivning vil efter Justitsministeriets opfattelse være tilgodeset i tilstrækkelig grad ved at indføre en oplysningspligt for rådgiveren med hensyn